

ASC-10-0054

U parnici između

Tužilaca/Žalilaca

1. [REDACTED] iz sela Preoce, Priština
2. [REDACTED] iz sela Preoce, Priština
3. [REDACTED] iz sela Preoce, Priština
4. [REDACTED] iz sela Preoce, Priština
5. [REDACTED] iz sela Ugljare, Kosovo Polje
6. [REDACTED] iz sela Donja Brnjica, Priština

sve zastupa [REDACTED] iz sela Preoce, Priština

protiv

tuženih

1. **Kosovske agencija za privatizaciju**, Ilir Konushevci 8, Priština
2. **DP** [REDACTED], Kosovo Polje, (poznata i kao **DP** [REDACTED]
[REDACTED], Gornje Dobrevo)
3. **NewCo** [REDACTED]
[REDACTED], Priština

Žalbeno veće Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku povereničku agenciju (PKVS), u sastavu Richard Winkelhofer, predsednik PKVS, kao predsedavajući sudija, Torsten Frank Koschinka i Mr.sc. Sahit Sylejmani, sudije, o žalbi tužilaca-žalilaca na rešenje PKVS od 29. juna 2010. godine, SCC-09-0248, nakon većanja održanog 1. decembra 2010. godine izdaje sledeće

REŠENJE

- 1. Žalba je delimično osnovana. Što se tiče odbijanja tužbe protiv prvotuženika i drugotuženika, potvrđuje se rešenje Sudskog veća.**
- 2. Što se tiče odbijanja tužbe protiv trećetuženika, rešenje Sudskog veća u predmetu SCC-09-0248 od 26. juna 2010. godine stavlja se van snage.**
- 3. Nalaže se Sudskom veću – u svom punom sastavu – da ponovi predmet u vezi sa trećetuženikom.**
- 4. Žalioci su dužni da Posebnoj komori zajedno plate sudske troškove u iznosu od 60 evra za žalbene postupke.**

Istorijat postupka i činjenično stanje

Dana 31. decembra 2009. godine, tužioci su podneli tužbu PKVS tražeći da se potvrde njihova prava svojine na zemljišnu parcelu 434, na mestu zvanom Bare, katastarska zona Preoce, površine 0,83.82 ha.

Dana 28. avgusta 2009. godine, KAP je podnela podnesak pozivajući se na raniji zahtev Kosovske povereničke agencije (KPA) za obustavu svih postupaka u vezi sa DP „[REDAKCIJA]” iz Gornjeg Dobrega, takođe poznatog i pod nazivom DP [REDAKCIJA] iz Gornjeg Dobrega koje su tužioci naznačili kao glavnog tuženog u tužbi. KAP je tvrdila da je 2007. godine KPA obavestila PKVS o likvidaciji drugotuženog i da je tražila obustavu svih postupaka koji se vode protiv njega. Međutim, KAP nije podnela nikakve dokaze kako bi podržala prethodno navedeno obaveštenje i pisarnica Posebne komore ne poseduje takav zapis.

Prema tome, Sudsko veće smatra da su obaveštenje da je drugotuženi u postupku likvidacije i zahtev za obustavu svih predmeta koji se vode pred njim prvi put upisani u PKVS 28. avgusta 2009. godine.

Dana 29. juna 2010. godine Sudsko veće odbilo je tužbu protiv drugotuženog kao nedopuštenu, na osnovu člana 9 Uredbe UNMIK-a 2005/18 u vezi sa Uredbom UNMIK-a 2005/48, kao što je to protumačilo Žalbeno veće PKVS u svojim rešenjima ASC-10-0014 i ASC-09-0075.

Sudsko veće je takođe odbilo tužbu protiv prvotuženog, tvrdeći da „činjenica da tužba protiv drugotuženog mora da bude odbijena kao nedopuštena shodno tome vodi ka odbijanju tužbe protiv prvotuženog, koji je *de facto* upravnik drugotuženoga i koji nema neki drugu pasivnu legitimaciju osim one koju ima drugotuženi“, kao i protiv trećetuženog, NewCo, tvrdeći da PKVS nema nadležnost nad „privatnim preduzećima koja nisu ili nisu bila pod administrativnom nadležnošću Agencije (...)“.

Rešenje Sudskog veća uredno je uručeno tužiocima 10. jula 2010. godine.

Dana 4. avgusta 2010. godine tužioci su podneli žalbu Žalbenom veću PKVS, tražeći da poništi osporeno rešenje i da izda rešenje u vezi sa predmetom.

Pravno obrazloženje

Žalba je osnovana. Osporeno rešenje mora da bude **delomično** stavljeno van snage i Sudskom veću mora da se naredi da ponovi postupak prema pravnom mišljenju Žalbenog veća kao što je niže objašnjeno.

Rešenje Sudskog veća da odbije tužbu protiv trećetuženog kao nedopuštenu, mora da bude stavljeno van snage. Pravno mišljenje Sudskog veća u vezi s dopuštenošću tužbe protiv drugotuženog bilo je ispravno (ASC-10-0014, ASC-09-0075, kao što je pravilno istaklo Sudsko veće). Rešenje da se tužba protiv prvotuženog odbije je takođe bilo ispravno u krajnjem ishodu, ali ne i u obrazloženju. Prema tome, rešenje u vezi sa prvotuženim i drugotuženim mora da bude podržano.

Sudsko veće je pogrešno odlučilo da odbaci tužbu *u potpunosti* kao nedopuštenom, uzimajući u obzir činjenicu da je tužba podnesena nakon što je obavještenje o zahtevu za obustavu postupka od 28. avgusta 2009. godine uručeno Kosovskoj agenciji za privatizaciju.

Sudsko veće u svojem rešenju ne uzima dovoljno u obzir pitanje ko može da bude tuženi u ovom predmetu, kao ni razliku između dopustivosti i merituma tužbe. Da je ono to uradilo, ono bi odbilo tužbu kao nedopuštenu jedino protiv drugotuženog.

Tužioci u svojoj tužbi traže od PKVS da obaveže Kosovsku agenciju za privatizaciju, DP [REDACTED] i NewCo da priznaju njihova prava svojine na određenom zemljišnom parcelom.

Što se tiče prvotuženika, „Agencija“ (i, pored tumačenja koje je dalo Žalbena veće u broju presedana, ovo se takođe odnosi na KAP) može sam da bude tužena jedino u tužbama prema članu 4.1 lit a), b) i e) Uredbe UNMIK-a 2008/4.

U ovoj tužbu, traži se priznavanje prava svojine, prema tome to spada pod lit d), u kojem tužena može da bude jedino preduzeće ili korporacija, sa Agencijom koja jedino može da bude upravnik (prema članu 5.2 Uredba UNMIK-a 2008/4).

Prema tome, Agencija nikako ne može da bude tužena u predmetu; tako da je bilo ispravno da se tužba protiv KAP odbije kao nedopuštena, ali nije bilo zasnovano na nedostatku pasivne legitimacije (u ovom predmetu mora da bude odbijena kao neosnovana), nego na članu 28.2 lit c. Administrativnog naređenja UNMIK-a 2008/6.

Što se tiče trećetuženog mišljenje Sudskog veća o nedostatku naldežnosti PKVS na privatna preduzeća ne može da bude praćeno.

PKVS takođe može da ima nadležnost nad NewCo, prema članu 4.1 lit d) Uredbe UNMIK-a 2008/4. NewCo je uspostavila Agencija na sledeći način: Agencija, kao zastupnik/upravnik DP, koje treba da bude transformisano u NewCo, brine se o

upisu NewCo prema Uredbi UNMIK-a 2001/6. Deonice NewCo su u vlasništvu određenog DP. Agencija, ponovo delujući kao zastupnik/upravnik DP, sada prebacuje imovinu DP, uključujući i nepokretnu imovinu, na NewCo. Tek nakon prenosa imovine, deonice NewCo prodaju/prenose se na nove vlasnike. Prema tome, tokom prenosa nepokretne imovine, nova NewCo, kao imovina samog DP, bila je pod administrativnog nadležnošću Agencije. Logično proizilazi iz toga da ako je tužba podnesena pri Posebnoj komori nakon što je takvo preduzeće (newCo) bilo pod uticajem administrativne nadležnosti Agencije, sporna stvar (imovinska tužba), pojavljuje se onda kada je takvo preduzeće bilo pod uticajem administrativne nadležnosti Agencije, jer se imovovinska tužba navodno „pravog“ vlasnika protiv NewCo pojavljuje u trenutku kada je pravo svojine preneseno na NewCo. Navodni „pravi“ vlasnik, od trenutka prenosa prava svojine sa DP na NewCo (koje je u trenutku još uvek u vlasništvu DP), nema druge mogućnosti, ako želi da traži natrag svoju svojinu, nego da tuži onog ko je upisan kao vlasnik/držalac.

Prema tome, tužba protiv trećetuženog nije trebala da bude odbijena kao nedopuštena, već je trebala da se nastavi pred Sudskim većem PKVS, uzimajući u obzir da je trećetuženi sadašnji (upisani) vlasnik tražene svojine.

Troškovi/Sudske takse

Za žalbeni postupak primenjivaće se sledeće sudske takse (vidi ASC-09-0072 i dr.):

Taksena tarifa član 10.11 (podnošenje žalbe)	30 evra
Taksena tarfifa član 10.15 u vezi sa članom 10.21 (drugostepeno Rešenje)	30 evra
Ukupno	60 evra

Ove sudske takse su preliminarne i zajedno ih snose žaliooci, koji su prema tome obavezni da Posebnoj komori plate navedene sume.

Richard Winkelhofer, predsedavajući sudija EULEX potpis

Torsten Koschinka, sudija EULEX potpis

Mr.sc. Sahit Sylejmani, sudija potpis

Tobias Lapke, glavni upisničar EULEX potpis